

Jocs Mediterranis: vergonya, alcalde, vergonya!!!

«L'endemà, l'alcalde justificava els buits dient que 3.000 invitacions no es van fer anar; també era mentida. Ballesteros és un mentider compulsiu i no ho afirmo per insultar-lo sinó perquè fa tres anys que l'observo i apunto les mentides que diu» | «L'única identitat que va aparèixer a l'escenari va ser l'espanyola, i d'aquesta la més rància, la militar» | «Ballesteros, si tinguessis un mínim de decència avui mateix dimitiries, però fa dies que aquesta paraula no és al teu diccionari i t'hauré d'aguantar uns mesos més fins que la gent de Tarragona et faci fora»

L'alcalde de Tarragona, Josep Fèlix Ballesteros, durant la seva intervenció a la cerimònia d'inauguració dels Jocs Mediterranis | Tarragona 2018

Divendres, 22 de juny de 2018, s'inauguraven els Jocs del Mediterrani a Tarragona, un esdeveniment esportiu menor per al qual se suposa que Tarragona s'ha estat preparant durant anys, una colla d'anys més un de propina perquè els organitzadors van ser incapaços de tenir-ho tot llest pel 2017, que és quan tocava fer-los, i es van haver d'ajornar en, una decisió inaudita en el món de les competicions esportives a nivell mundial que evidenciava la incapacitat manifesta de l'equip de govern de Tarragona per organitzar un esdeveniment d'aquestes característiques. Incapacitat seria la paraula que ho resumiria tot.

A Tarragona, el projecte ha generat moltíssimes reticències a tots els nivells, fins al punt que en les passades eleccions municipals eren majoria les formacions que incloïen o una revisió a fons del tema, o un referèndum per tal que la ciutadania decidís si volia assumir el repte o directament la renúncia a l'organització. El Govern de Ballesteros, però, en minoria, va pactar amb el PP i Unió

Democràtica amb l'objectiu central de fer els Jocs i van tirar endavant. La repressió de l'1 d'octubre va portar el regidor d'UDC, Josep M. Prats, a deixar l'equip de govern en un gest que l'honorà, però ja era massa tard, el carro anava pel pedregar i no hi havia possibilitat d'esmena.

De cap al desastre, Ballesteros no podia deixar de prémer el gas perquè sabia que el seu govern, enmig d'un núvol de denúncies de corrupció real fetes per la CUP i altres, no tenia cap altra opció que fer uns Jocs prodigiosos («els millors de la història» s'ha cansat de dir) per tal de fer oblidar els escàndols del *coaching*, les targetes *black*, l'Inipro, la Budellera, el Jaume I, el Port Esportiu, FCC i altres a la ciutadania tarragonina, cada cop més farta del seu despotisme que expressa el seu malestar, sempre que treu el nas en públic, cridant-li «Ballesteros, dimissió!», segurament avui el crit més popular a la tarragonina ciutat.

De fet, com a conseqüència de fracassos i escàndols diversos ha acabat sent ell mateix qui es preveu com a candidat en les properes municipals, perquè els altres dos que tenia de recanvi (Javier Vilamayor i Begoña Floría) han perdut qualsevol possibilitat entre núvols d'acusacions de corrupció -no t'hi vulguis trobar- i falsos protagonismes donats per uns Jocs que han passat per la ciutat entre la total indiferència de la majoria i amb un fracàs organitzatiu majúscul.

Tribuna d'autoritats a la cerimònia d'inauguració dels Jocs del Mediterrani Foto: Tarragona 2018

La indiferència ha estat la tònica de la majoria de la població de la ciutat davant dels Jocs. I aquesta indiferència va ser la que divendres es va visibilitzar al Nou Estadi del Nàstic. Un estadi que, per a sorpresa fins i tot dels qui hi estem en contra, va lluir una manca d'assistència que ni les colles de tabarnícoles farcits d'estanqueres i fans sobtats de l'esport vinguts de molt diverses poblacions del Camp van poder dissimular.

Un estadi mig buit

Sincerament, ni jo em creia que a l'hora de l'obertura dels Jocs i mentre anunciaven que arribava el Borbó, el Nou Estadi presentés un aspecte tan deslluït. Dies abans, ja vaig saber que es repartien entrades gratis en alguns indrets de la nostra geografia propera, símbol clar que les vendes no anaven com es preveia. Quan en les diverses instàncies de l'Ajuntament preguntàvem com es cobririen les grans despeses que aquesta enredada suposaria sempre ens deien que es pagarien amb la venda d'entrades i que la gent es barallaria per poder ser a la inauguració i a la clausura, però sobretot a la inauguració. Divendres, la inauguració va fer pena a nivell de públic, fins i tot per als qui estem en contra d'aquest esdeveniment. Tarragona es va projectar al món com un projecte fallit, com una ciutat fracassada i mancada d'il·lusió. Perquè el fracàs va ser majúscul i avui la majoria absoluta de mitjans destaquen el poc públic assistent, tots els mitjans menys el més patrocinat a Tarragona, on totes les pàgines són propaganda de qui mana en cada moment. El meu pensament, en veure l'evident manca de públic, va ser clar: ni regalant entrades se n'han sortit.

Al matí del dia 22, l'alcalde Ballesteros, entrevistat per Carles Francino a la Cadena Ser, afirmava que no quedaven més de 14 entrades per vendre. Era l'enèsima mentida de l'alcalde pel que fa a temes relacionats amb els Jocs i altres. A la mateixa hora, el web oficial de venda d'entrades deixava clar que hi havia a la venda, perquè es podien comprar, prop de 3.000 entrades. L'endemà, l'alcalde justificava els buits dient que 3.000 invitacions no es van fer anar; també era mentida. Ballesteros és un mentider compulsiu i no ho afirmo per insultar-lo sinó perquè fa tres anys que l'observo i apunto les mentides que diu, que mai no rectifica després, i aquesta va ser una més, tot i que de l'alçada d'un campanar. La seva «activista de xarxes», la regidora Begoña Floría, dissabte mateix feia un tuit dient que «Mesurar el nivell de públic és subjectiu»... i és que ara es veu que ja no saben ni comptar...

Tantes mentides que ja no ve d'una més, com que aquests són els «Jocs de la Pau». Uns Jocs que van començar amb un concert d'una banda militar al Teatre Metropol, van continuar amb una exhibició militar de la Patrulla Àguila al cel de Tarragona, que posa la seva cirereta amb l'arribada al port del vaixell de guerra Juan Carlos I per tal que la gent el visiti, per petició expressa de l'alcalde, i que divendres van fer arribar la bandera olímpica portada per militars amb paracaigudes amb els colors de l'estanquera.

España, Tabarnia i altres monstres del més enllà

Els Jocs Mediterranis han acabat sent un espai donat a l'espanyolisme més ranci i caspós. Jo sóc independentista però tinc clar que algunes de les formes que podria arribar a prendre l'Estat espanyol i la nació que en té les regnes poden ser més democràtiques que altres. Ara bé, en parlar dels Jocs, aquestes formes més democràtiques han brillat per la seva absència. Però anem al gra. Caldria que algú expliqués a la ciutadania tarragonina qui ha estat el cervell de l'operació «Tabarnia nos salvará los muebles» (el nom és inventat per mi) que ha fet que molt diversos grups tabarnesos, espanyolistes de pro, ultres de l'espanyolisme i directament feixistes espanyolistes (observeu la diferenciació que explico) campessin per diversos dels actes públics dels Jocs Mediterranis i omplissin la ciutat de l'espanyolisme excloent, consignes i símbols militars, odi anticatalà i, sobretot, banderes i més banderes espanyoles.

Banderes espanyoles entre el públic de la cerimònia d'inauguració dels Jocs Mediterranis Foto: Tarragona 2018

Algú podria pensar que es tracta d'una coincidència, però no ho és. Hi ha gent coneguda entre ells, hi ha veïns i veïnes de ciutats properes i de la nostra coneguts per les seves militàncies ultrs i estaria bé que un alcalde que parla de «pau» en una cerimònia d'inauguració com aquesta volgués saber per què cada cop que algú deia «Catalunya» o s'anomenava el president de la Generalitat els insults i els crits provinents de les grades eren «Espanya», «Viva el rey», xiulades i més xiulades. La meua és una pregunta clareta: van pagar la seva entrada els ultrs tabarnesos reusencs rebentaplens que s'emborratxaven una hora abans de la cerimònia en bars propers a l'estadi i van actuar com autèntics energúmens a dins i fora o bé van ser convidats per algú? Si la resposta és que van anar-hi de gratis, la segona pregunta és si aquest «algú» era membre de l'equip de govern, del PP o del PSOE, o n'era un col·laborador molt proper?

Si no és així, disculpeu-me per haver-ho preguntat però començo a estar una mica fart d'impunitat feixista, dels que voten en contra de condemnar les agressions feixistes al ple municipal (PP, PSOE i Ciutadans) i, és clar, dels que cobren a 50 euros la nit tallant llaços grocs i altres, es mostren de forma irrespectuosa davant la gent de Tarragona i reben el *carinyo* dels antiavalots desplegats per impedir que els independentistes (aquests sí que dolents com la tinya) puguin apropar-se a l'estadi. Estaria bé que el conseller d'Interior, Miquel Buch i Moya, ens expliqués per què divendres els tabarnesos campaven lliurement per on volien per Tarragona i, en canvi, els independentistes, vam ser encapsulats i, quan alguns tornaven a casa, identificats, un a un. Ja n'hi ha prou d'impunitat feixista i de perseguir-nos per les nostres idees.

L'esport, els esportistes i els voluntaris

Ja sabem que en una competició esportiva d'alt nivell allò menys important és, precisament, l'esport. Perquè les marques no són esport, són competició, que és una altra cosa ben diferent. Sí que les marques són fetes per esportistes i, en uns Jocs com aquests, es deuen en bona part, tal com bona part de l'organització, als voluntaris. Vist que aquests havien de ser els jocs de la solidaritat i de la pau, tal com repetia l'alcalde Ballesteros en el seu discurs de divendres, no estaria de més saber si la història que publicava el periòdic *La Jornada* (<https://www.diarijornada.coop/actualitat/20180622/tres-refugiats-sirians-denuncien-sels-ha-discriminat-als-jocs-mediterranis>) el mateix dia 22 era o no era veritat.

La periodista Victòria Rovira explicava que els sirians Amer Al haj, Mohamed i Wael, refugiats a Barcelona des de fa deu mesos, havien estat convidats a participar com a voluntaris en els Jocs Mediterranis. Els tres van participar en una roda de premsa en què se'ls va presentar com a part d'un grup de nou refugiats que treballarien en els Jocs perquè, segons els participants en la roda de premsa (Ajuntament de Tarragona, Comissió Europea, Agència Catalana de la Joventut, Generalitat de Catalunya i Associació Mundus) «La nostra idea quan rebem refugiats és que tinguin l'oportunitat de reconstruir tot allò que la violència tristament ha trencat en els seus països d'origen». Els tres joves, un cop acabada la roda de premsa propagandística, van ser apartats de la resta i no se'ls va acreditar com als altres. Els tres nois deien al periòdic que «Ens hem sentit desplaçats i diferents de la resta, creiem que ens han utilitzat per difondre els Jocs, com una neteja d'imatge davant del públic». I ben bé podria ser però caldria que algú dels organitzadors ho aclarís públicament perquè al diari no els van voler respondre.

Tarragona i Catalunya no hi eren

Hi va haver un temps que l'excap del PP local, l'*Alejandro de els gambes*, volia construir un tarragoninisme enfrontat a Barcelona però espanyolista fins a la medul·la, que negués tot allò català per barceloní i alhora assumís el més ranci de la cultura local i l'espanyolisme més tronat, només faltaria. Avui, amb la cosa aquesta ciutadana de Tabàrnia ja no li cal fer equilibris ni dir ximpleries, la cosa ja va sola. Ballesteros no ha caigut encara en aquesta olla podrida, és evident, però la Tarragona que divendres va explicar l'empresa Focus en la cerimònia d'inauguració dels Jocs era tan dessubstanciada que l'únic relat capaç de fer-se-la seva era el tabarnès. No hi havia cap de les expressions de cultura popular de la ciutat. Entre unes runes romanes, Lucrecia i Antonio Orozco cantaven coses banals i la ciutat va ser anul·lada per un espectacle que en cap moment la va intentar fer aparèixer. L'única identitat que va aparèixer a l'escenari va ser l'espanyola, i d'aquesta la més rànica, la militar, perquè van ser els paracaigudistes amb paracaigudes de bandera espanyola qui va fer arribar la bandera olímpica al Nou Estadi.

Un militar en paracaigudes amb els colors de la bandera espanyola fa arribar la bandera olímpica a la cerimònia d'inauguració Foto: Tarragona 2018

Si allò que expliquem és, en bona part, allò que som, divendres Tarragona no va ser res. I Tarragona és multitud de coses, algunes d'elles d'una potència que enlluerna, com les quatre colles castelleres que, tot i contactades, no van ser part de l'espectacle. Potser perquè era massa complicat que algun casteller no provoqués un atac de migranya al Borbó en mostrar-li allò que la gran majoria volem? Per què res del que som i tenim va aparèixer damunt la gespa del Nou Estadi? Doncs en bona part perquè l'alcalde i la seva colla ja no tenen cap mena de relació amb la realitat. Viuen per manar i per reproduir-se en el poder, aquest és el seu únic objectiu. Són malalts de poder sense cap mena d'intenció de fer més fàcil i bona la vida de les persones que un dia els van donar la potestat d'administrar els recursos públics que ells es gasten com els dona la gana. I pagar una empresa que faci una cerimònia els és absolutament més fàcil que intentar construir entre totes quelcom que ens faci reals arreu del món que en algun moment ens podria mirar. És en part per això pel que aquesta cerimònia d'inauguració va acabar sent més propera a una festa de final de Bat que a cap de les cerimònies inaugurals que qualsevol dels mortals tarragonins puguem tindre al cap. En definitiva i resum: un fracàs absolut fins i tot per als qui sempre ens han mentit dient-nos que tot estava controlat i tot anava bé malgrat no ens informessin de res més que del que calia.

Ballesteros, si tinguessis un mínim de decència avui mateix dimitiries, però fa dies que aquesta paraula no és al teu diccionari i t'hauré d'aguantar uns mesos més fins que la gent de Tarragona et faci fora i et deshi ben desat. Esperem que no ens facis passar mai més tanta vergonya com amb aquesta cerimònia d'inauguració d'uns Jocs que, segons tu mateix, havien de ser els millors de la història i s'han quedat en la teva trista manera de caure en mans de l'espanyolisme més ranci i caspós. Vergonya, alcalde, vergonya!